

دۇخى تراژىك، مرقۇقى تراژىك

ھادى مەمەدى

مرقۇق لە دريژەى ژياندا
زور كەند و لەند و خۇشى
و ناخۇشى و ھەوراز
و نشيۆ دەپيۆى،
كە ھاوكات
لەگەل دۇخى
ژيانى مادى،
بيرو ئەنديشەو
ھەستى
جوانيناسى
دەگرسيت و
گەشە دەكات.
كۆمەلگەى
مرقۇقى
بەدرىژايى
ميژوو بۆ
زالبون لە ئاست
كيشە و ئاستەنگەكان،

قۇرمى ھونەرىي و فانتازىك دادەھىنى و سىستىمى تىۋرىك و فەلسەفىي دەخولقيني. بە ديمەن و ئىماژى ھونەرىي، دۇخى ژيان دەنەخشىنى و، بە چەمك و تىۋرى راقەى دەكا و دەينوينى. ھەركات بارودۇخىكى نالەبار مرقۇق يەخسىر بكا و راستىيەكان تووش و تفت و تال بن و مل بۆ خواست و ئىرادەى مرقۇق كەچ نەكەن، لە وھا دۇخىكدا ئەنديشەى تراژىك سەرھەلەدا و مرقۇق ھەستەكات كە ناتوانى دۇخى نالەبار بروخىنى و بە دۇخىكى شياوتر بگات.

لەم بابەتەدا ديد و بۆچوونى ھەندى لە نووسەران و بىرمەندان لەمەر دۇخ و مرقۇقى تراژىك دىننەوہ تا باشتر ئەم دوو چەمكە بناسين.

«بناغەى ئەنديشەى تراژىك، گەوھەر و ماناى ژيانە... بەدرىژايى ميژوو ھەموو شىوازەكانى ئەم بىرە لە يەك خالدا ھاوبەش بوون: ھەموويان پيشاندەرى قەيرانىكى قولن كە لە نيوان مرقۇق و جىھانى فكريى كۆمەلايەتبيدا ھەبووہ... ئەنديشەى تراژىك بئەرەتتيرين خوليا و سەودا و دلەخورپەكانى مرقۇق بەيان دەكات. ھىماى ھەولكى سەخلەت و سىزىف ئاسايە كە دەيەوى ژيانى ريژەبى و كاتىي پرمانا بگات؛ مەرگ وھا خەسلەتتىكى ريژەبى دەسەلمىنى. مەرگ بۆ ئەنديشەى تراژىك راستىيەكى زاتىيە كە لە ھەموو دياردە و رووداوتىكدا ھىمايەكى دەبىنرى... تراژيدى ئىمتيازىكە بۆ گەورە پياوان. خەلكانى ئاسايى كە لە بازنەى رق و

قین و خوښی و ناخوښی کاتیدا گیرودن، له جیهانی تراژیکدا جیگه‌یان نابینته‌وه. له تراژیدیدا ئه‌و رهنج و نازاره‌ی که جیهانی بېهووده و بې‌مانا به‌سهر مرؤفدا ده‌یسه‌پینتی، ده‌بیته هؤکاریکی داهینته‌ر تا مرؤف له پله‌ی چه‌رمه‌سهری و زه‌بونی سهربخات تا به‌ها ریژییه‌کان و ناشتی له‌گه‌ل جیهان ره‌تکاته‌وه و به‌پله‌یه‌ک بگات که یه‌کسانیی و هه‌قیقه‌تی ره‌ها بخوازی «[ل. گولدمه‌ن]^(۱)»

«تراژیدی له‌گه‌ل ناکوکییه‌کی قول تیکه‌ل بووه: مرؤفی تراژیک ده‌زانی که به‌ها ره‌سه‌ن و ئینسانیه‌کان له‌م جیهانه‌دا به‌دنایه‌ن، به‌لام به‌مه‌یشه‌وه، له‌م جیهانه‌ دل ناکه‌نی، له‌م جیهانه‌دا ده‌ژی، به‌لام دلی پین نابه‌ستی... له روانگه‌ی تراژیکدا مرؤف له یه‌ک کاتدا خودا و به‌نده، و په‌ری و چه‌یوانه... شینوازی سو‌فی ته‌سلیم بوونه، به‌لام ریوازی مرؤفی تراژیک خه‌بات و تیکوشانه «[گ. لوکاچ]^(۲)»

«مرؤفی تراژیک هه‌رگیز ناؤمید نابیت، به‌لام قه‌ت دل به‌دنیاش نابه‌ستیت، بیری تراژیک بؤ جیهانیه‌کی چه‌تمی و ره‌ها ده‌گه‌ری، به‌لام جیهانیه‌کی کاتیی و ریژه‌یی ده‌بینته‌وه. ناچار به‌ره‌و «گشتیتی» ده‌روات، تا بتوانی له‌ناست پاژه لیکچراو و کاتییه‌کان خؤراگریته. «بیری تراژیک به‌ها ره‌سه‌نه‌کان به‌گشتیتی ده‌زانی.» [لوسیه‌ن گولدمه‌ن].

به‌مه‌ویه، له تراژیدیدا هه‌ر دیارده و هه‌ر وشه و هه‌ر ئه‌زموونیک، هیمایه‌ک له پینوه‌ندی زاتیی و ئایدیالی شته‌کان ده‌رده‌خات... سو‌فو‌کؤل وه‌ک یه‌که‌م بیرمه‌ندی تراژیک و، پاسکال وه‌ک گه‌وره‌ترین بیرمه‌ندی ئه‌م ریوازه‌ ناسراون. [مالرو و جهان‌نگری تراژیک]^(۳)

* * *

به‌وته‌ی موحسن‌ه‌کیمی بؤ پیناسه‌کردنی تراژیدی ده‌کری به‌تویژینه‌وه‌یه‌کی گشتیتی له‌هه‌ر قوناغیه‌کی میژوویدیا، سی‌ده‌سته مرؤف لیک جیا‌به‌کینه‌وه که هه‌ر ده‌سته‌یه‌ک له‌ناست رهنج و کیشه‌کانی ژیان، ره‌وتیکی جیاواز ده‌گرنه‌به‌ر: گرووی یه‌که‌م له‌ناست رهنج و نازاره‌کان هه‌لو‌یستی په‌سیف و ده‌سته‌وه‌ستان ده‌گرن و له‌ناست رهنج هیچ هه‌لو‌لیک ناده‌ن. تاییه‌تمه‌ندی سه‌ره‌کی ئه‌وان، هه‌ستکردن به‌لاوازیی و بیهیزییه، رهنج و نازاره‌کانی سه‌رده‌م، به‌جۆریک تیکیان ده‌شکینی که ته‌نانه‌ت بیر له‌دژکرده‌وه‌ش ناکه‌نه‌وه. بویه‌چۆک داده‌ده‌ن و ته‌سلیم ده‌بن، به‌وته‌ی نیچه، هه‌لو‌یستی ئه‌مانه له‌ناست ژیان، په‌رچه‌کرداره، نه‌ک کردار. ئه‌مان ژیان خویان به‌نه‌گور و بیچاره‌سه‌ر ده‌زانی و له‌گه‌لی رادین، له‌ژیان دل‌یان پرخوینه و له‌سه‌ر تا پینان جۆریک ره‌شبینی ته‌سلیم خوازانه و بیرته‌سکانه شه‌پؤل ده‌دات. له‌کاتییکدا که ژان و نازاره‌کانی ژیان هیز و توانای لیبیریون، به‌شیه‌وی به‌زه‌بزوین و زه‌بووانه دل به‌دنیای خه‌یالی پاش مردن خوش ده‌که‌ن و له‌وپه‌ری بیهیزی و ناؤمیدیدا، ئاره‌زوو ده‌که‌ن بتوانن وه‌ک سو‌فیه‌کان دل له‌دنیا و خو‌شیه‌کانی بکه‌ن. ده‌کری ئه‌م گرووی به‌مرؤفی «به‌زه‌بزوین» ناودیر بکه‌ین.

«له‌هه‌مبه‌ر ئه‌م گرووی، مرؤفی خه‌یالیی و دۆنکیشۆتی راوه‌ستاوه. ئه‌م تیه به‌ژماره‌که‌من و له‌گه‌ل رهنج (به‌رواله‌ت) له‌شه‌ر دان و رهنج و نازار قبول ناکه‌ن، به‌لام به‌شیه‌وی ئابستراکت و خه‌یالیی له‌گه‌ل رهنج هه‌لسووکه‌وت ده‌که‌ن، که گویا به‌ریکه‌وت په‌یدا بووه. له‌پر هیزش ده‌به‌ن بوی و ده‌یانه‌وی بیسه‌نه‌وه، به‌لام شمشیریان دارین و «کینوی رهنج پۆلایینه». ئه‌مانه له‌دنیای خه‌یالیی خویاندا به‌سه‌ر ده‌به‌ن، له‌نیوان ئه‌وان و راستیه‌کان، دیواریک له‌خه‌ون و خه‌یال بۆته له‌مه‌پر. تیده‌کۆشن راستیه‌کان بگورن، به‌لام له‌راستیدا ده‌یانه‌وی به‌شیه‌وی وینای خه‌یالیی خویان بینه‌خشینن. له‌شه‌ر له‌دژی دۆخی ژاناوی، له‌بنه‌مای خه‌یالییه‌وه ئاخیز ده‌که‌ن و ده‌یانه‌وی جیهانیه‌کی خه‌یالیی بخولقینن (ئه‌مانه به‌پینی یاسای ره‌ش و سپی دیارده‌کان مه‌زنده ده‌که‌ن). سیو، هه‌نار، هه‌رمی، تری و پرته‌قال، هه‌موویان به‌میوه‌یه‌ک ده‌زانی و جیاوازییه‌کان نابینن. ئه‌م مرؤفانه‌ته‌نیا له‌خه‌یالیی خویاندا دنیای ده‌وروبه‌ریان ده‌ناسن، بویه

تووشى جۇرىك گەشېنى ساويلكانە دەبن و لەكاتىكدا كە لە ئاسمانەوہ بەرد دەبارى، خۇيان لە «حەوزى
حەسار» دا دەشارنەوہ!^(۴)

لە ھەمبەر ئەم دوو تىپە، مرۇقى تراژىك راوہستاوہ. مرۇقى تراژىك نموونەى مرۇقىكى ئاسايى،
زەحمەتكىش و نەجىبە كە جگە لەوہى لەگەل راستىيەكان خۇرىك دەخات، لەئاست ژيانى پىرژان شۇرش
دەكات. ئەم مرۇقە رەنج و ئازار بە چارەنووسى خۇى دەزانى، بەلام ھەرگىز تەسلىم نابى و لەگەل ئەم
چارەنووسە دەجەنگى، لەم شەردەدا بەتەواوى ورد و ويران دەبى، كەچى ھىشتا تەسلىم نابى، لەنيوان ئەو
و رەنج دا ديوارىك نىيە و ھەردەم بەگژ رەنج دا دەچى، مرۇقى تراژىك بۇ رزگارى لە ئاست چارەنووس
رووگەش و دەم بەبزە دەچىتە پىش، ئەم مرۇقە شادى و بەختەوہرى بە جياواز لە رەنج و ئازار نازانى،
چارەنووس بە شتىكى ئاسمانى و متافىزىكى لەقەلەم نادات. بەلكو بە شتىكى جيانەكراوہى ژيانى
دەزانى، چاك دەزانى كە دۇخى سەردەم، داب و نەرىت، ئاكار و رەفتارەكان، ژيانان پىرژان و نالەبار
كردوہ. ئەو نايەوى ژيان بەرەو پاشەوہ، بەرەو سەردەمىكى تەبا و خەيالى، بگىرتتەوہ. بەلكو سەردەراى
بەسەر بردن لە ئىستادا چاو لە داھاتووى سازگار و ئاسايشى مرۇق دەبرى. مرۇقى تراژىك، چارەنووس
بە ھۆكارى فەوتىنەرى خۇى نازانى، بەلكو بە دەرفەتىكى دەزانى كە خاراوى دەكا و ھىز و توانايى
پىدەبەخشى، تا ھەلبەت و سەركەوئ. ھىزى ئەو بە خۇراگرىي لەئاست رەنج گەشە دەكا و بۇ خەبات
ھەراوتر دەبىت. بەمپىيە مرۇقى تراژىك مرۇقىكى دوالىستە: لەلايەك يەخسىرى زەختى چارەنووسىكى
كوپرە و، لەلايەكىترەوہ ھىشتا ھيوادارە كە بە ناسىنى ئەم چارەنووسە بەسەرىدا زال ببى و سەركەوئ.
ئەم مرۇقە ھەرچەند لەئاست چارەنووس كاو دەبى، بەلام ھەر ئەم خەباتەى گەورەترىن سەركەوتتە،
بۇ ئەو زالبوون لەئاست رەنج بە ھەلاتن و خۇدزىنەوہ ھەموار نابىت، بەلكو بە كار و تىكۇشان دەستەبەر
دەكرى. كەوابو كاكى مرۇقى تراژىك، پىراتىكە.

مرۇقى تراژىك وەك ھاملىتى شىكسپىر پىي وايە تەنيا قسە و شرۇقەى پەتى مرۇق ترسنوك دەكات.
كەوابو پرسىارى مرۇقى تراژىك وەك ئەو پرسەيە كە مېشكى ھاملىتى وروژابوو: «بوون يان نەبوون،
گرنگ ئەمەيە، ئايا گەورەيى مرۇق لەوہ دايە كە لەئاست ژان و ئازار و تىرى بەختى ستەمكار خۇراگرى،
يان لە دژى دەرياي ئاشووب چەك ھەلگرى و بە خەبات و تىكۇشان كوتايى بە ژان و ئازار ببى؟ مردن،
نووستن؛ نەك ھىچىتر؛ وەك بلىي ئىمە بە نووستن كوتايى بە زامى دل و ھەزاران ژانى سىروشتى دىنين
كە جەستى مرۇقى داگرتوہ؛ ئەمە ئەنجامىكى ئىجگار شياوہ... بەراستى كى دەتوانى لەئاست تاژانگ
و سوكاىەتى سەردەم، زۇلم و زورى ستەمكاران، تىر و توانجى خۇپەرستان، كزەى عشقى سوكاىەتى
پىكراو، رۇتىنى قانون و بى شەرمىى كاربەدەستان و ھەرە پەستان خۇراگرىت، لە كاتىكدا كە دەتوانى
بە نەشتەرىك خۇى ئاسوودە بكات؟ كى وەھا بارىكى گران ھەلدەگرى و ژىنەژانى ژيان پىشتى ناچەمىنى.
مەگەر بەوھويە كە ترسى شتىك لە پاش مەرگ، ئەم دەقەرە نامۆيە كە ھىچ كەس لەويوہ ناتوتەوہ، ئىرادە
سەرگەشتە دەكات و وامان لىدەكات تا لەئاست ژان و چەرمەسەرىي خۇراگرىن...»^(۵)

«لېرەشدا تراژىدى دوالىستىيە، لەلايەك ژيان و راھاتن لەگەل رەنج. لەلايەكىترەوہ مەرگ كوتايى بەم
رەنجە دىنى. مرۇقى تراژىك شەيداي ژيانە، تواناي مردنى نىيە، مەگەر لەپىناو ژيان، بەلام دەشزانى كە
ئەم ژيانە ئەوہندە بەردەوام نىيە و درەنگ يان زوو لە خەبات لەئاست شەپۆلى پىلان و ئازاوە كوتايى دى.
نىچە تايەتمەندى مرۇقى تراژىك بە چەمكى «رەشېنى بەھىزانە» پىناسە دەكات.^(۱)

«لە روانگەى تراژىكدا تەنيا خالىكى نەگور ھەيە: پىويستى مرۇق بە چەسپاندى ھەموو سىروشت
و تواناكانى خۇى. بۇ ئەم مەبەستە ھەموو سنوورىك دەبەزىنى، بە دەرك و تىورى ھەموو چەمك و

دياردەكان دەنرخىنى و بە پراتىك ھەموو بوتىك تىكدەشكىنى.

ئارتۇر مېلېر دەلى: لەمەر تراژىدى بۆچۈننىكى چەوت لە ئارادايە، ھەموو پىيان وايە تراژىدى لەگەل رەشپىنى تىكەلە، يان پىيان وايە تراژىدى بەسەرھاتىكە كە ئەنجامىكى خەماوى ھەيە. بەلام لە راستىدا تراژىدى لە كۆمىدى گەشپىتتەرە.

مېلېر ھەرۈھە تايبەتبونى تراژىدى بۇ پاشاكان و چىنى ئارىستۆكرات رەتدەكاتەو و پىيوايە تراژىدى راستىن لە ژيانى مرۇقى ئاسايىدا و لە دۇخى جەماوهرى بىئەژمارى چەوساوەكاندا دەردەكەوى.^(۷)

كازانتزاكىس سالى ۱۹۳۲ لە نامەيەكدا بەسەرھاتى خۇى ئاوا دەگىرپىتەو كە بەجۆرىك چارەنووسى مرۇقى تراژىكە: «...لە دريژەى ژيانى خۇمدا زۇر شت فىر بووم، دەزانم لە رۇخى مرۇقىدا ھىزىكى ئىجگار مەزن و ئەفسوونى ھەيە؛ خەدەنگى نوور و ئاگرە و كىوى تارىكى شەق دەكات. خەندەيەكى تەوساوى و شەرنگىز ھەيە كە لە ھەر مەيدانىكا سەردەكەوى. من بەردەوام لەوپەرى نائومىدىدا بەختەوهرىم ھەست كردوو، دەپرسن بۇ؟ بۇوھى كە بەردەوام (بە رووى گرژ و دلى گەورەو) تا ئاخىر راوہستام، لە دەورووبەرم ھەمىشە ھەموو شتى بەرھەلستم بوو، سەرەراى ئەمەش لە ئاست دوژمن ئامادە و رۇخ سووك، بىدەنگ و لەخۇبايى راوہستام و سەرەنجام سەرکەوتووم؛ من نە ياخىيەكى ھەست داگرتووم، نە سۇفىيەكى پشت لە دنيا كردووم، نە بوونەوهرىكى جادووويىم. من زەمىن و ژيان و مرۇق و ھەيوانم خۇش دەوى، ھەموو شتىكى روو لە فەوتانم خۇش دەوى و مانا و بەھا و سنوورى دەسلەتايان دەناسم. من وەك مشكىكى چالاک گەلى داوم بەزاندوو و زۇرىك تەلەم تەقاندوو، بەلام ئەوھش دەزانم كە دوايىن داو، داوى مەرگە و گەرئەوھى بۇ نىيە!...»^(۸)

* * *

لوکاچ لە دوا وتارى كىتىبى «گيان و فۇرم» دا

ئەندىشەى تراژىك ئاوا رافە دەكات: «تاقە ھەلويستى دروست، ياساى ھەموو يان ھىچە، ھەرچۆرە ريژەيەكىتر بىھوودەيە، بۇ مرۇقى وشيار تەنيا دوو ئەنجام لەئارا دايە، فاكتى راست و ناراست، ھەلە و دروست، يەكسانى خواز و نايەكسانى خواز، بايەخ و دژەبايەخ؛ بەلام مرۇق لەگەل دىنبايەك بەرەوور و دەبى كە لەودا ھىچ بەھايەكى رەھا و راستىن بەدى ناكريت، ھەموو شتى ريژەيى و بەتەواوى بىنبايەخە.^(۹)

«ئايا لىزەدا جىھان بەگشتى مەبەستە، يان جىھان لە قۇناغىكى تايبەتدا، جىھانى سەرمايەدارى؟ ئەگەرچى لەم بەرھەمەدا بىرى لوکاچ متافىزىكى و نامىژوويى، بەلام لە بەندىكى وتارى «متافىزىكى تراژىدى» دا سروسشتى مىژوويى بەخۇيەو دەگرى: «بۇوھى كە سروسشت و چارەنووس تا ئىستا وەك ئەمرۇ بىرۇخ و سامناك ئەبوو، رەنگە لە داھاتوودا جۆرىك تراژىدى سەرھەلېدات.» [گيان و فۇرم. ل. ۲۴۹]

«بەلام بۇچى روانگەى تراژىك سالى ۱۹۱۰ و لەوپەرى «سەردەمى دلشىن» و سەقامگىرى بۇرژوازىدا بىرى لوکاچ سەرقال دەكات... گولدمەن دەنووسى: «گيان و فۇرم كە سالى ۱۹۱۰ بلاوكرايەو، رەنگدانەوھى دۇخىكى تەواو لەرزۇك و لىكترازاو كە لەودىوى روالەتى ساغ و سەقامگىرى كۆمەلگەدا شاراويە و خەبەر لە كارەساتىك دەدات كە بە ھەنگاوى سامناك دىتە پىش و سالى ۱۹۱۴ دەتەقیتەو.» [تويژىنەوھى دىالكتىكى. ل. ۲۵۳]

مىشيل لووى دەنووسى: «بەراى من راست پىچەوانەى ئەم شتە روودەدات. ئەوھى لوکاچ نائومىد دەكات، وەستان و سەقامگىرى كۆمەلى سەرمايەدارىيە، كە ئەو لىنى بىزارە. كۆمەلگەيەك كە لەودا بەھاكانى جوائىناسى دلخوازى لوکاچ بەدى نايەت. شەرى بەھاي راستىن و دىنباى ناراستىنى سەرمايەدارى تراژىك و بىچارەسەر خۇدەنوئىنى، لوکاچ ھىچ ھىزىك بەدى ناكات، كە بتوانى ئەم دنيا

چەوتە بگورئ و بەھاكان بچەسپىنى؛ بۇيە شەرەكە
حالەتتىكى ئەبەدى و نامىژووى ھەيە، يان بە
وتەيەكىتر خەسلەتتىكى نەگور و متافىزىكى بەخۇوہ
دەگرىت. (۱۰)

گولدمەن لە توئىژىنەوہيەكى تردا لەمەر
بەرھەمەكانى لوکاچ ئاوا باسى روانگەى تراژىك
دەكات: «دەكرى پىوہندى نىوان كىتپى «گيان و
فۇرم» و كىتپى «مىژوو و وشيارى چىنايەتى» بە
تىپەراندنى تراژىدى پىناسە بەكىن: يانى تىپەراندنى
كانت و ھىگل و گەيشتن بە ماركس. «مىژوو و
وشيارى چىنايەتى» بەرھەمىكى سەرسورھىنەر
و ئىجگار ھەراو و ھەمەلايەنەيە و سەرەراى
شىكارى فكرى، سياسى، مىژووى، كولتوروى،
سۆسىئولوژىك و مىتودولوژىك، پراوپرە لە
ئومىد و گەشپىنى و ئەندىشەى ھىومانىستى. ئەم
بەرھەمە بە مىتودى رەخنەى ھىگلى (ئاوفھىن)،
ئاستەنگەكانى ئەندىشەى كانتى دەسرىتەوہ، لايەنە
باشەكانى وەردەگرئ و بەمجۆرە ھەرسى دەكا و
لە «متافىزىكى تراژىدى» سەرتر دەچى. [كانت. ل
۲۵] (۱۱)

بەلام لوکاچ سالى ۱۹۱۶ بە نووسىنى كىتپى
«تىورى رۇمان» لە روانگەى تراژىك واوہتر
دەچى. لوکاچ لە دوا وتارى ئەم كىتپەدا، تۇلستوى
و داستايۇفسكى بە پىشەنگى «سەردەمىكى نوى»
لە مىژووى جىھاندا دەزانى كە مزگىنى سەرەتاي
سەردەمىكى نوى دەدەن. ئەم پىشپىنىيەى لوکاچ
ئەوپەرى بىرتىژىي و قولئەندىشى ئەو دەردەخات.
چونكە سالىك دواتر شۇرشى ئۇكتۇبر روودەدات.
كىتپى «تىورى رۇمان» بەرھەمىكى «دىالكىتىكى
ھىگلى» يە، كە بەپىنى ئومىد و گەشپىنى رىالىستى
نوسراوہ. (۱۲)

«سالى ۱۹۵۰ لە جەرگەى شەرى ساردا، بزاقى
كرىكارى بە دوو جەمسەر دابەش دەبى، گرووپىك
پىرەوى لە ستالىنىزمى سەرتاپى كوپر دەكا و
گرووپىك دەبىتە لايەنگرى سۆسىال دىموكراسى.
لەم نىوہدا ھەر روانگەيەكى ماركسىستى كە

ئاسۆيەكى شۇرشىگىرانەى ھەبى، بەشپوہى تراژىك
تەرىك دەكەوتتەوہ... لەم كاتەدا ئەندىشەى تراژىك
بەتەواوى مىشكى گولدمەن دەتەنىتەوہ، بۇيە كىتپى
«خوداي ناديار» دەنووسى و بە لىكدانەوہى
جىھانىنى تراژىك لە بەرھەمەكانى پاسكال و
راسىن دا، ھاودەنگى خۇى لەگەل ئەندىشەى تراژىك
دەردەبىت. بەلام شىواز و مىتودەكانى ھىشتا
دىالكىكىن و بە پىرەوى لە ھىگل و ماركس و لوکاچ
برواى بە سەرکەوتنى ئەقل و مرؤف ھەيە. (۱۳)

«لە درىژەى ئەم رەوتەدا سالى ۱۹۵۹-
۱۹۶۰ گولدمەن لە بىرى رادىكال ئاومىد دەبى و
جۇرىك «رىفۇرمىزمى شۇرشىگىرانە» قەبوول
دەكات. لەم روانگەيەدا پىشپەوى شىنەيى بەرەو
سۆسىاليزم، بە چاكسازى لە دام و دەزگاكاندا و
بە يارمەتى گرووپى پىسپۇر تىكنۇكرات ھەموار
دەبى. ئەم بزاقە كە بەشپىنەيى دەسلەتاي ئابوروى-
سياسى بەدەست دىنى و ھەنگاو بە ھەنگاو
بەرەو سەربەخۇي دەچىتە پىش، «چىنى كرىكارى
مۇدىرن» رىبەرايەتى دەكات. ئەم بىرە بۇ چەند
سالىك ئەندىشەى گولدمەن بەخۇيەوہ خەرىكدەكات،
بەلام ئەو لەوہ وردىبىتتەر بوو كە مەترسىيەكانى ئەم
رەوتە نەبىنى؛ سالى ۱۹۶۶ لە وتارىكدا دەنووسى:
«چاكسازى شۇرشىگىرانە لەگەل مەترسى گەرە
بەرەو روويە، دەبى و رىا بىن كە لەگەل بۇرژواى
ئاشتى نەكەين و لەنىو ئەم كۆمەلگەدا نەتوئىنەوہ؛
ھەرۋەھا مەترسى گەندەلى لەگەل ھەموو رەوتىكى
رىفۇرمىستى تىكەلە، كەوابوو تاقە رىگەچارە،
رەتكردنەوہى ھەر جۇرە سازانىكى دەروونى و
فكرىيە لەگەل كۆمەلگەى تىكنۇكرات.

بەلام دواتر، ھەر بەوجۆرە كە لوکاچ سالى
۱۹۱۶ لە تۆژىنەوہيەك لەمەر بەرھەمەكانى
داستايۇفسكى سەرەتاكانى شۇرشى ئۇكتۇبرى
۱۹۱۷ پىشپىنى كردبوو، گولدمەنىش سالى ۱۹۶۶
لە وتارىكدا كە سەبارەت بە بەرھەمەكانى ژان ژنە
دەينووسى بەوپەرى وردىبىنىيەوہ، سەرەتاكانى
بزاقى شۇرشىگىرانەى مانگى مەى ۱۹۶۸ پىشپىنى

دهکات و روانگهی تراژیک تیدهپه‌رینی»^(۱۴)

شیکاری و پیشبینییه‌کانی لوکاچ و گولدمه‌ن پیوه‌ندی به لایه‌نی سیخر و ئەفسوونه‌وه نییه، به‌لکوو به‌ره‌می ده‌رکی قول و توانای وشیارانه‌یه که له‌نیوان دنیای هونه‌ری کولتوری و پۆتانیسه‌لی شاراو‌دی هیزه کۆمه‌لاتییه‌کاندا پیوه‌ندی پیکدینی و له‌به‌ر تیشکی میتودی «گشتیتی» بارودوخ به‌شیوه‌ی قول و کۆنکریت راقه دهکات.

سه‌ره‌ن‌نجام ده‌توانین بیژین که هه‌موو دۆخیکی هه‌ره‌تال و تراژیک، دۆخیکی میژوو‌یییه و سه‌ره‌ن‌نجام کۆتایی دی و مرۆف به شادی و به بزهی کۆمیک مالاوایی لیده‌کات.

ده‌کرێ به پشت‌به‌ستن به ئەندیشه‌ی مارکس^(۱۵) بلێین: میژووی رژییمیکی سته‌مکار تا کاتی که له جیهاندا ده‌سه‌لاتیکی ره‌سمی هه‌یه و، نازادی له‌و ده‌سه‌لاته‌ وه‌ک خه‌ونیکی تاکیییه، یان تا کاتی که ئەم رژییمه‌ برۆی به ره‌وایی خۆی هه‌یه، جۆریک تراژیدییه. تا کاتی که رژییم وه‌ک نه‌زمی زالی جیهانی، له‌گه‌ل جیهانیک شه‌ر ده‌کا که تازه ده‌رسکی، هه‌له‌یه‌کی میژوو‌یی و جیهانی ده‌کات؛ به‌مه‌ۆیه رووخانی ئەم رژییمه‌ وه‌ک خه‌ونیکی تراژیک وایه... به‌لام هه‌ر که رژییم لاواز ده‌بی و هیز و بزاقی کۆمه‌لانی خه‌لک گه‌شه ده‌کا و رژییم به‌ره‌و هه‌لدیری نه‌مان ده‌بات، روانگهی کۆمیک و ژانری کۆمیدی سه‌ره‌له‌ده‌دات.

رژییمی ئیستای ئیران رژییمیکی ناوه‌ختی میژوو‌یییه، که له‌گه‌ل هه‌موو پرنسپیه‌کانی سه‌رده‌م ناکوکی قولی هه‌یه و پووچی ئەم رژییمه‌ به هه‌موو گه‌لانی جیهان پیشان ده‌دات. ئەم رژییمه‌ ته‌نیا له خه‌یالی خۆیدا برۆی به خۆی هه‌یه و داوا له دنیاش ده‌کات که ئەم خه‌یاله‌ قه‌بول بکه‌ن. ئەم رژییمه‌ ئەگه‌ر به‌راستی برۆی به سروشتی خۆی هه‌با، ئیتر هانای بۆ ریاکاری و سه‌فسه‌ته نه‌ده‌برد. ئەم رژییمه‌ کۆمیدی نه‌زمیکی جیهانییه که قاره‌مانه‌کانی مردوون. میژوو ره‌سه‌نه و کاتی که فۆرماسۆنیکی رزیو به‌ره‌و گۆر ده‌بات، چه‌ندین قوناغ تیپه‌ر ده‌کات. دوا قوناغی ژیانی فۆرماسۆنیکی جیهانی - میژوو‌یی، قوناغیکی کۆمیدییه. خودایانی یۆنان که پیشتر له تراژیدی پرۆمه‌دا به سه‌ختی بریندار کرابوون، ده‌بوو جاریکتر به مه‌رگیکی کۆمیک بمرن. بۆچی ره‌وتی میژوو وایه؟ بۆوه‌ی مرۆف بتوانی به شادییه‌وه مالاوایی له رابردووی خۆی بکات. ئیمه‌ وها چاره‌نووسیکی میژوو‌یی کۆمیک به مافی ده‌سه‌لاتدارانی سیاسی ئیران ده‌زانین.

سه‌رچاوه‌کان:

- ۱- جامعه، فرهنگ، ادبیات: گل‌دمن، ادورنو، پیاژه، ترجمه، جعفر پوینده، نشر چشمه، تهران ۱۳۸۰، ص ۳۴۶.
- ۲- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۳۴۶-۳۴۷.
- ۳- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۳۴۷. بۆ زانیاری زیاتر برۆانه بۆ: «مالرو و جهان نگری تراژیک» ارتور میلر، ترجمه: عباس میلانی انتشارات به‌نگار تهران ۱۳۶۸، صص ۱۶-۲۱.
- ۴- تا دام آخر، جعفر پوینده، نشر چشمه، تهران ۱۳۷۹، صص ۳.
- ۵- هملت، ویلیام شیکسپیر، ترجمه به‌ازین، په‌رده‌ی سوم، صحنه‌ی یکم، ص ۶۸ نشر دات، تهران ۱۳۸۷.
- ۶- تا دام آخر، جعفر پوینده، نشر چشمه، تهران ۱۳۷۹، صص ۴-۵.
- ۷- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۷.

- ۸- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۱۱.
- ۹- جامعه، فرهنگ، ادبیات: گلدمن، ادورنو، پیاژه، ترجمه، جعفر پوینده، نشر چشمه، تهران ۱۳۸۰، ص ۹۰.
- ۱۰- جان و صورت، گئورگ لوکاچ، نشر ماهی، تهران ۱۳۸۲، صص ۲۴۷-۲۸۳.
- ۱۱- جامعه، فرهنگ، ادبیات: گلدمن، ادورنو، پیاژه، ترجمه، جعفر پوینده، نشر چشمه، تهران ۱۳۸۰، ص ۹۴-۹۵.
- ۱۲- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۱۰۵.
- ۱۳- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۱۰۳.
- ۱۴- هه‌مان سه‌رچاوه، ل ۱۰۷-۱۰۸.
- ۱۵- گامی در نقد فلسفه هگل، کارل مارکس، مرتضی محیط، نشر اختران، تهران ۱۳۸۱، ص ۵۸-۵۹.

